

днѣ и друга черапица токо до мене. Това ми ся видѣ чудно нѣкакъ, за туй и станѣхъ беспокоинѣ, разгледахъ стѣлпѣтъ съ вниманіе, и видѣхъ до 25 или 30 нозѣ на горѣ еднѣ тѣснѣ брѣшѣ (мазгалѣ). Наведохъ ся и зехъ черапицѣтъ що бѣхѣ паднѣли, и на пѣрвѣтъ прочетохъ съ варѣ набѣлѣжены слѣдующѣтъ думы; “*Ты ли си Любылскый! Живѣ ли си!*”, а на вторѣтъ слѣдующето; “*Отѣрви мя, избави Лодоискѣ!*”,

Не можешъ да си въобразишь, друже мой Велмоне, колко разны чувства мя смутихъ съврѣменно; смайваніе, радость, скѣрбь, недоумѣніе, тѣ сѣ неописаны. А като разгледахъ още по-внимателно затѣворѣтъ на Лодоискѣ, тѣрсяхъ срѣдства какъ да ѣхъ извадиѣхъ.

Спустихъ ми и третѣхъ черапицѣхъ, на койѣто пишаше: “Утрѣ вечерѣ кѣдѣ срѣдѣ ношѣ донесѣ ми книгѣхъ, мастило и перѣ, и слѣдѣ сѣмнуваніе еднѣ частѣ, ела да земешъ едно писмо; сега тегли ся отѣ тука.”

Като ся завърнѣхъ до стаѣтъхъ си, повикахъ Болеслава, който ми помогнѣхъ да влѣзѣхъ пакѣ, послѣ повравихмы прозорцѣтъ колкото можахмы. Приказахъ на вѣрнѣйтѣ си слуга ненадѣйпѣтъхъ срещѣхъ която свѣршваше ходяніето ми, но умножаваше беспокойствіето ми. Какъ да влѣзѣхъ въ тойзи стѣлпѣ? Какъ да си доставимѣ оружїя? Какъ да избавимѣ Лодоискѣ отѣ тѣзи тѣмницѣхъ? И пай-послѣ какъ да ѣхъ грабимѣ отѣ очитѣ на Дурлинскый въ срѣдѣ человѣцѣтъ му и еднѣ оградѣнѣ твѣрдѣлѣ? Прѣдположи, че таквызѣ